

O Eucharistii

„Do kostola a zasa... A načo?“ – takto unudene sa pýtajú a šomrú mnohí a možno ani nevedia prečo. Jednoducho nič necítia, nič mimoriadne nevidia, a preto sa im zdá kostol, svätá omša a sväté prijímanie ako niečo, čo síce je treba nejako zachovať, ale nič viac...

Ten, kto má vieru, však vie, že je to predsa len niečo viac, ako milá tradícia. Naša viera nám hovorí, že vo Sviatosti Oltárnej inými slovami v Eucharistii, alebo ľudovo vo Svätom prijímaní je prítomný sám Ježiš Kristus, Boh i človek. A preto prvá vec je tá, že to nie je vec, ako niekto hovorí oplátka, ale je to niekto s kým sa stretnem. Je to niekto veľmi veľký, lebo si pred ním klakám – je to sám Boh a človek – môj vykupiteľ Ježiš Kristus. Túto vieru v jeho prítomnosť treba stále zdôrazňovať a stále opakovať.

Vráťme sa do Betlehemskej maštal'ky a pozerať sa s mudrcmi na dieťa uložené v jaslách – je to On náš Spasiteľ, prichádza k nám ako naša nádej. Ako niekto, kto zmení život i svet.

Všímajme si ho ako pracuje v Nazaretskej dielni so svojím pestúnom Jozefom a vedzme, že je to opäť on – Boží syn, ktorý sa stal človekom a tridsať rokov v tichosti pracoval, aby nám dokázal, že pozná náš každodenný ľudský život, že vie nás pochopiť a vie čo nás teší a čo nás trápi.

Vidíme ho i na svadbe v Káne Galilejskej na rodinnej oslave. Vedel sa tešiť so svojimi blízkymi a keď sa dozvedel, že im chýba víno – urobil svoj prvý zázrak, aby potešil ich srdcia a poukázal na seba, že neprichádza ako sudca, ale ako niekto nám veľmi blízky, ktorý nám vždy chce len dobre.

Vidíme ho potom ako po tri roky chodí a hovorí, radí, povzbudzuje i napomína, keď treba, a to všetko z lásky ku nám, aby nám povedal čo v našom živote má význam, aký je Boh a aký môže byť človek. Tri roky presvedčania o láske Božej voči človeku. Tri roky plné zázrakov, divov a znamení.

Skláňal sa ku chorým, liečil nemocných, kriesil mŕtvych, pomáhal chudobným, staral sa o biednych, slepým vracal zrak, hluchým sluch, chromým dával možnosť opäť chodiť...

Presvedčal svojím slovom, činom, postojom tvrdé ľudské srdcia O božej láske voči človeku. A miesto vďačnosti ho ľudia ukrižovali.

„Áno, keď s vierou kráčame po Spasiteľovej ceste, od chudoby jasličiek až po opustenosť kríža, lepšie pochopíme tajomstvo jeho lásky, ktorá vykupuje ľudstvo. V Dieťati, ktoré Mária uložila do jasiel, je človek - Boh, ktorého vidíme prítomného na kríži. Ten istý Spasiteľ je prítomný vo sviatosti Eucharistie.

V betlehemskej maštali sa mu v biednom zovňajšku novorodenca klaňajú Mária, Jozef a pastieri, my sa mu klaniame v premenenej hostii, kde je prítomný telom, krvou, dušou i božstvom a ponúka sa nám ako pokrm večného života. Svätá omša sa teda stáva skutočným stretnutím lásky s tým, ktorý sa úplne vydal za nás. „Drahí mladí, neváhajte mu odpovedať, keď vás pozýva „na baránkovu hostinu“. Počúvajte ho, náležite sa pripravujte a prístupujte k svätému prijímaniu, a to najmä v tomto Eucharistickom roku, ktorý som vyhlásil pre celú Cirkev.“ (Ján Pavol II.)

Áká má byť tá naša príprava? V prvom rade posilnením našej viery a zveľadením našej lásky s túžbou a nádejou, že my sa staneme svedkami Krista, aby tí čo budú vidieť nás a náš život zatúžili tiež po ňom.

*Kráľ vekov, Pane, Boží Syn,
ty láska Otca odveká,
na obraz svoj si utvoril
Adama ako človeka.*

*A keď ho diabol oklamal,
nepriateľ rodu ľudského,
ty si si z Panny telo vzal,
aby si trpel pre neho.*

*Stal si sa pre nás človekom,
býval si s ľuďmi na zemi,
aby si z ľudí, Spasiteľ,
zmyl vinu v krstnom prameni.*

*Ty z lásky k nám si vystúpil
na drevo kríža potupné
a svojou krvou splatil si
za našu spásu výkupné.*

*Ty si vstal z mŕtvych, Kriste
náš,
a v sláve Otca slávu máš;
a že nás vzkriesiš všetkých raz,
to pevne verí každý z nás.*

*Ježišu, ty buď naveky
nám veľkonočnou radosťou,
pridruž nás k svojmu víťazstvu
znovuzrodených milosťou.*

*Tebe buď sláva, Ježišu,
ktorý si sláve z mŕtvych vstal;
Otcovi, Duchu Svätému
nech večne zuní pieseň chvál.
Amen.*

Hymnus

Nezávislosť

Medzi populárne slová v spoločenskom a politickom živote patrí slovo nezávislý. Hovoria to o sebe niektorí poslanci, novinári, umelci... Je však možné, aby bol niekto vo svojej činnosti nezávislý? Ak sa na to pozeráme logicky a na základe skúseností, tak odpovieme nie. Skutočná nezávislosť neexistuje. Lebo vo všetkých štruktúrach sveta, kde žijú ľudia, kde sa niečo deje, musí byť aj vzájomná závislosť. Nezávislý by bol človek iba vtedy, keby žil na tejto zemi sám. Môžeme však hovoriť o vnútornej nezávislosti. Tá jestvuje vtedy, keď človeka neovláda nijaký hriech, iný človek alebo vec. Niektorí tvrdia, že náboženstvo oberá človeka o vnútornú nezávislosť. Takíto ľudia sa nad dnešným evanjeliom rozčuľujú.

Ježiš však nehovorí o sebe, že je vládár, ktorý oberá svojich poddaných o vonkajšiu a vnútornú nezávislosť. Ježiš hovorí o sebe, že je dobrý pastier, ktorý chráni ovečky. Jedno i druhé vyjadruje niečo príjemné. Ved' keď počujeme slovo pastier, tak nám napadá predstava o obetavosti, odvahe, o dobrote srdca. A keď počujeme slovo ovca, tak si spomenieme na niečo milé, nežné, tiché. Preto je Ježišov obraz o pastierovi vyjadrením vzťahu lásky, a nie vzťahu moci alebo manipulácie.

Ježiš chce ľudí chrániť. Pred kým? Hovorí, že pred vlkami. A keď počujeme slovo vlk, tak si predstavíme niečo dravé, nebezpečné, čo ohrozuje náš život. Ježiš teda chce chrániť ľudí pred tými, ktorí ohrozujú zmysel života a vnútornú nezávislosť.

Bolo by ľahké teraz vymenovať rozličných „vlkov“, ktorí ohrozujú našu nezávislosť. Spomeňme aspoň niektorých. Sú to predovšetkým ťažké hriechy, ktoré z nás robia otrokov. Preto nám Ježiš dal ako svoj veľkonočný dar sviatosť zmierenia. Ohrozujú nás aj zlí ľudia, ktorí nám chcú uškodiť. Kresťan má mať rád všetkých ľudí, ale nemôže všetkým dovoliť, aby vstupovali do jeho života a mali naň vplyv. Z vecí najviac ohrozujú človeka peniaze, médiá a drogy. Koľkí ľudia stratili svoju ľudskú tvár a kresťanskú identitu, keď nečestne zbohatli. V súčasnosti sa všeobecne konštatuje, že deti a mladá generácia sú viac závislé od televízie ako od materského mlieka a otcovho chleba. A treba písať o tom, čo spôsobuje drogy?

Je nedeľa modlitieb za kňazské a rehoľné povolania. Ježiš chcel, aby kňazi a rehoľníci pokračovali v poslaní chrániť ľudí pred stratou vnútornej nezávislosti.

Prosme, aby bolo dosť kňazov, ktorí budú mať odvahu plniť aj toto poslanie.

Zmier sa so životom

Aby si bol aspoň trochu šťastný, aby si mal na zemi kúsok neba, musíš sa zmieriť so životom, so svojim vlastným životom, takým, aký je teraz!

Musíš prijať svoju prácu, ľudí, ktorí ťa obklopujú, ich nedostatky a nedokonalosti.

Teš sa zo svojho manžela a svojej manželky, aj keď si myslíš, že si nestretol ideálneho manžela či manželku. (Neverím, že takí existujú).

Musíš sa uspokojiť s tým, čo máš, s okolnosťami, ktoré si si ty nevybral; s domom, zariadením, so svojím oblečením, so svojimi zadosťučineniami, hoci v dome tvojho suseda všetko vyzerá krajšie a lepšie.

Zmier sa so životom!

Máš iba jednu kožu. Nemôžeš sa znovu narodiť.

Máš iba jeden život. Urob z neho, čo môžeš.

Sú v ňom tmavé i svetlé dni. Urob z neho, čo môžeš.

Máš ho iba raz.

Pokús sa v ňom o maximum.

Ak ho odmietneš, už ti nič iné nezostane.

Phil Bosmans „Kľúč šťastia“

Oznam: Dňa 18.IV. 2005 v Ríme začne konkláve a naši biskupi nás pozývajú k modlitbe, aby Cirkev spoznala toho, koho jej chce dať Ježiš Kristus za svojho námestníka na zemi. Preto sa budeme modliť od nedele na začiatku Sv. omše k Duchu Svätému a od pondelku budeme mávať adoráciu pred Sviatosťou oltárnou 1. hod. po Sv. omši podľa usmernenia biskupského úradu.

Sväté omše 4. týždni veľkonočného obdobia

18. IV. pondelok

7.30 na úmysel

20. IV. streda

18.00 + rodičia František Lančarič a manž. Bernardína

22.IV. piatok

18.00 + Štefan Kulifaj, manž. Anna a dcéra Anna

23.IV. sobota

18.00 + Anton Radakovič (30 deň)

Upratovanie kostola č.d. 76 - 100

24.IV. 5. Veľkonočná Nedeľa

8.00 za farníkov

9.15 + Ján Cetl a rodičia z oboch strán

Liturgický kalendár

18.IV. pondelok sv. Antúza, panna, sv. Valér

19.IV. utorok sv. Lev IX., pápež

20.IV. streda sv. Anicét, pápež

21.IV. štvrtok sv. Anzelm, biskup, učiteľ cirkvi, sv. Konrád

22.IV. piatok sv. Soter, sv. Kajus, pápeži

23.IV. sobota sv. Vojtech, biskup, mučeník

Slovo na dnes

**Keď prestanete padat', ste v nebi, keď však
prestanete vstávať, ste v pekle!**

Peter Calvay

Pravá pokora

Iba Panna Mária bola počatá bez hriechu. To znamená, že my ostatní nie. Preto stále padáme, či sa nám to páči alebo nie. Aj v modlitbe, aj mimo nej; a ani svätci nie sú výnimkou. Rozdiel medzi nimi a nami však nie je v tom, že oni nepadajú, a my áno. Rozdiel je ten, že oni sa naučili, ako svoje nevyhnutné zlyhania využiť vo svoj prospech. Svätý Pavol bol prvý, kto popísal to, čo je v skutočnosti veľké tajomstvo duchovného života. Je to jednoduché:

Božia moc pôsobí najdokonalejšie v ľudskej slabosti — postupne ju premieňa. Nikto preto nemôže postúpiť v duchovnom živote dopredu bez pokorného poznávania svojich slabostí a potreby Jediného, ktorý mu môže pomôcť.

Od svätých nás odlišuje aj rýchlosť, s akou sa obracali o pomoc. My vždy otáľame, pretože nám pýcha zabraňuje pripustiť si vlastné zlyhanie, a tak strácame drahocenný čas. Čím väčšia je pýcha, tým dlhšie trvá, než človek získa toľko pokory, aby hľadal potrebné odpustenie a milosť začať znovu. Tak ako svätý Peter, aj svätí sa obracali späť k Bohu hneď, keď si uvedomili svoje zlyhanie. Robili tak znovu a znovu, bez nekonečného otáľania, čo marí duchovný rast nás ostatných.

Či už je to pri modlitbe alebo mimo nej, mieru duchovnej pokročilosti možno vždy určiť podľa rýchllosti, s akou sa obraciame späť k Bohu od rozptyľovania, pokušenia alebo hriechu, ktoré sa nás snažia od neho odvieť. Všetci svätci však zistili, že táto rýchlosť sa dá udržať iba s Božou pomocou a silou. A hoci sa od seba vo všetkom možnom môžu líšiť, v tom jednom sa zhodovali - v rozhodnutí každý deň sa modliť. Nemali najmenších pochybností o tom, že bez modlitby nemajú silu urobiť to, čo stojí zato alebo čo má skutočnú hodnotu, nieto aby pokročili v duchovnom živote. Preto sa každý z nich svojím spôsobom vracal k slovám svätej Terézie z Avily, ktorá povedala: *Existuje iba jediná cesta k dokonalosti, a tou je modlitba. Pokiaľ vás niekto vedie iným smerom, klame vás.*

David Torkington

Úkon kajúcnosti

Okrem privítania: Pán s vami, kňaz má ešte dve iné možnosti. Môže doslovne zopakovať záver Druhého listu apoštola Pavla Korinťanom: Milosť nášho Pána Ježiša Krista a láska Boha Otca i spoločenstvo Ducha Svätého nech je s vami všetkými.

Je síce pravda, že Druhý vatikánsky koncil veľmi rozhodne odporúča vyhnúť sa všetkým duplicitám v liturgii, a mnohé z nich aj boli z liturgie svätej omše odstránené, ale tu, hneď po prežehnaní, ktoré je vyzvaním Najsvätejšej Trojice, máme už druhé trojičné vyzvanie. A na dôvažok, tak prežehnanie, ako aj pozdrav s vymenovaním troch Božských osôb prichádzajú dost neskoro. Kresťania už oddávna každú činnosť začínajú prežehnaním sa, teda v mene Otca i Syna i Ducha Svätého, a keďže slávenie eucharistickej obety sa už začalo spevom vstupnej antifóny, zdá sa byť tento pozdrav na nevhodnom mieste.

Kňaz môže použiť aj tretiu formu pozdravu:

Milosť vám a pokoj od Boha Otca, i od Pána Ježiša Krista. Aj tento pozdrav je vzatý z Nového zákona, konkrétne z Listu apoštola Pavla Galaťanom.

Je len na škodu, ak sa celebrant, hoci má k dispozícii viacero možností, kŕčovite pridrižava jedinej, lebo tým privádza účastníkov k návykovému prežívaniu liturgie, ktoré oslabuje aktívne zapájanie sa do liturgie. Tak veriaci ostávajú pri svojich zaužívaných formulkách aj v iných prípadoch, pri modlitbe. Pričom pozdrav má v sebe dynamizmus, ktorý zjednocuje ľudí.

Ako sa cítíme neoslovení, keď ktosi neosobne zamrmla: - brýdeň! Pochválen...! A ako inak prijmem, keď uvedomene vyriekne svoj pozdrav na našu adresu.

Ďalším prvkom úvodných obradov, ktorý nie je len prejavom slušnosti, je úkon kajúcnosti. Skoro by som povedal, že tento úkon je pre nás veľmi nebezpečný. Zvyčajne sme totiž ustavične v strehu, pripravení na sebaobranu. Bránime sa, obhajujeme, všade a pred každým, kým v úkone kajúcnosti mierime rovno na seba. Neobhajujeme sa, lež pred všetkými sa obviňujeme. Na výzvu kňaza k očiste vyznávame svoje previnenia pred Bohom i pred bratmi a sestrami.

Od správneho prežitia tejto situácie závisí veľmi mnoho. Ak tu budeme skutočne úprimní a neobdávime to iba tak, lebo tak znie text, pokračovanie svätej omše môže byť pre nás príležitosťou na posvätenie.

Na začiatku úkonu kajúcnosti, po výzve kňaza ako predsedajúceho liturgii, má nasledovať chvíľa ticha. Hovorím má, lebo niekedy akoby kňaz na to pozabudol. Ticho vo svätej omši má pre všetkých veľký význam. Najčastejšie veriaci nariekajú, že kňaz si odcreditoval omšu. Ale veriaci majú právo aj povinnosť ísť po svätej omši do sakristie a kultúrnym spôsobom poprosiť kňaza o čas ticha.

Okamihov ticha bude vo svätej omši viacero. Ten prvý má však osobitný význam. Nie, nemáme si vtedy robiť spytovanie svedomia, tá prestávka je na to príliš krátka, ale máme sa usilovať vyvolať si v duši ľútosť za popáchané hriechy. Postaviť sa mlčky, so zahanbením pred Krista, ukrižovaného za naše zlo.

Skutočnou prekážkou zjednotenia s Bohom je hriech. A uznanie viny je akousi previerkou citlivosti a ochoty svedomia formovať sa. Nemôže to byť len rozumové uznanie, ale aj ľútosť srdca, ktorá sa prejavuje uznaním hriechnosti pred Bohom aj pred bratmi.

Ľútosť má očisťujúcu moc. Aj tu si máme uvedomiť, že stojíme pred Bohom spolu s inými. Potom sa vrátíme späť ku spoločnej modlitbe, aby sme vyznali, že sme sa prehrešili voči Bohu. Hriech je nielen osobnou záležitosťou, on má škodlivý vplyv aj na celé spoločenstvo, preto vyznávame, že sme hriešni aj pred putujúcou Cirkvou. Kňaz, ktorý je ako človek

tiež hriešny, vyznáva svoju hriešnosť spolu s celým zhromaždením.

Je dobre si uvedomiť, že vyznávame hriechy nielen v myšlienkach, slovách a skutkoch, ale aj zanedbávaním dobrého. Tak si môžeme uvedomiť, že sme zväčšili priestor pre zlo, lebo sme ho nevyplnili dobrom.

Mohol som niekomu pomôcť, a nepomohol som. Mohol som navštíviť chorého, a on ostal sám so svojím krížom. A vieme, o koľko je ľahšie v spoločenstve. Mal som sa prejavíť ako odvážny, a ja som ostal zbabelo v úzadí, a tak sa do popredia mohlo tísnuť zlo. Veľmi mnoho zla páchame tým, že nič nerobíme.

Po tomto úprimnom priznaní vlastnej hriešnosti prosíme o odpustenie, a to tak, že si vyprosujeme pomoc od Panny Márie, anjelov, všetkých svätých aj od putujúcej Cirkvi, ktorá sama využíva spoločenstvo svätých, hoci je zložená z hriešnikov.

Je niekoľko možností, ako uznať svoju hriešnosť. Druhá forma má viacero podôb a môže byť prispôbovaná lepšiemu prežitiu jednotlivých častí liturgie. Je to dokonalá príležitosť premôcť to, čo nás vzdáľuje od nás samých, a usilovať sa, aby slnko nezapadalo nad našim hnevom, aby sme boli ochotní odpustiť si navzájom previnenia a urážky v mene Pánovom. Liturgická komisia pripravila viacero spôsobov výzvy k pokániu. Niektoré z nich hovoria o obrátení zlého lotra alebo o pastierovi, ktorý vytrvalo hľadá stratené ovečky. Sú veľmi pekné, ale aj tieto dosť často ostávajú len v misáli, a veriaci ich nepočujú. Počujú jednu formu, ktorá sa už stala banálnou, preto vnútorne človeka neoslovuje.

Nesmieme zabúdať, že jestvuje ešte jeden tradičný a veľmi výrečný obrad pokánia a očistenia - pokropenie svätenou vodou. Ono najzreteľnejšie vyjadruje našu túžbu vrátiť sa k milosti krstu a umožňuje nám znova mať na nej podiel.

Žiaľ, my kňazi sa v samom úkone kajúcnosti dopúšťame hriechu zanedbaním dobrého, lebo nevyužívame možnosť inšpirácie. Zas pripomeniem, že ani tu nepomôže len kritika. Vedomie, že sme jeden za druhého zodpovední, by malo viesť k návšteve kňaza.

Je to skutočne okamih, ktorý stojí zato, keď veriaci pomáha kňazovi a kňaz s pokorou prijíma návrh na obohatenie liturgie. No ak sa veriaci nezmôže na to, aby prekonal nespomnosť, alebo nemá ani snahu, aj tu treba hovoriť o hriechu zanedbania dobrého.

Andrej Filípek SJ, „Z oboch strán oltára“ 2002

Tri slová

Mladý ctížiadostivý rytier bol široko-ďaleko známy svojím neviazaným a bezuzdným životom. Jeden mních sa ho usiloval priviesť k rozumu, aby sa zamyslel nad tým, že pri poslednom súde predstúpi pred Pána s dušou obťažanou hriechmi.

„Ja sa nebojím,“ povedal pohľadavo rytier. „Viem, že Pán je dobrý a milosrdný. Stačí, keď mu pred smrťou poviem tri slová, ktoré mi zaručia večnú spásu. Poviem: Ježišu, zmilovanie, odpusť.“

Mních len potriasol hlavou a rytier sa s bujárnym smiechom vrátil k hriešnemu životu.

Raz uprostred strašnej búrky uháňal prudkým cvalom po brehu rozvodnenej rieky. Nechcel prísť neskoro na akúsi slávnosť. Vtom udrel blesk, kôň sa splašil a vyhodil ho zo sedla do rozbesnenej rieky. Stíhol povedať tri slová: „Zdochni, sprosté zviera!“

Svätý Konrád z Parzhamu

21. apríl

Vo Svätopeterskom chráme v Ríme horelo 20. mája 1934 tisíce sviečok. V tento deň svätorečil pápež Pius XI. Jána Evanjelistu Bimdorfera, kapucínskeho brata Konráda (* 1818). Tento muž nevynikol mimoriadnymi hrdinskými činmi či mučeníctvom. Svätosť dosiahol ako obyčajný vrátnik.

Jánov každodenný život vypĺňala práca na rodičovskom gazdovstve a modlitba. Neraz strávil v rozjímaní celú noc. Po humne si rozvešal obrázky z Kristovho života a tam sa, modlil. Rád navštevoval pútnické miesta a bol členom mládežníckych náboženských spolkov. Jeho túžbou bol zasvätený život, a keď nadišiel vhodný čas, zaklopal na bránu kapucínskeho kláštora v Altöttingu. Mal tridsať rokov a okrem ruženca a modlitbovej knižky si so sebou nepriniesol nič. Roku 1852 sa zaviazal rehoľnými sľubmi a prijal meno Konrád.

V rehoľnom spoločenstve panoval prísny duch, no Jánovi to nerobilo problémy. Horšie prijímal službu, ktorou ho poverili. Myslel si totiž, že v kláštore unikne svetu a bude sa venovať

výlučne práci a modlitbám, predstavení ho však postavili ako vrátnika k bráne. Altötting bol obľúbeným pútnickým miestom v Bavorsku a pri kláštornej vrátnici sa dennodenne vystriedalo stovky ľudí. Neboli to iba zbožní pútnici, ale aj tuláci, žobráci, deti, ľudia hľadájúci duchovnú útechu a radu. Sv. Konrád, ktorý strávil v službe neraz osemnásť hodín denne, sa im venoval s láskou a trpezlivosťou. Urobil všetko, aby im pomohol. Zabezpečoval spovedníka, vybavoval nocľah pre cestujúcich kňazov, rozdával chlieb deťom. Mnoho ráz sa sám zriekol jedla a dal ho hladným. Pre jeho obetavosť ho volali otcom chudobných.

Sv. Konrád ostal po celý život chudobný. Najradšej mal zodraté topánky a starý habit. Slovo „moje“ vôbec nepoznal. A keď bol na sklonku života chorý, prosil ošetrovateľa:

„Podajte mi, prosím, našu vreckovku.“

Vrátnik z Altöttingu zomrel 21. apríla 1894. Do poslednej chvíle života bol tichý, skromný a odovzdaný do Božej vôle. To mu vynieslo chýr svätosti a úctu ľudí. V roku 1930 bol zapísaný do zoznamu blahoslavených a o štyri roky neskôr vyhlásený za svätého. Jeho ostatky sú uložené v kapucínskom kostole v Altöttingu, kde pútnici aj dnes môžu vidieť pôvodnú vrátnicu, v ktorej sv. Konrád slúžil ľuďom a Bohu celých štyridsať jeden rokov a ktorá sa pre neho stala bránou do neba.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku